

I SA/Sz 625/18, Obowiązek stosowania kas rejestrujących z tytułu udostępniania urządzeń rozrywkowych. - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie

LEX nr 2576136

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie

z dnia 18 października 2018 r.

I SA/Sz 625/18

Obowiązek stosowania kas rejestrujących z tytułu udostępniania urządzeń rozrywkowych.

TEZA aktualna

Sam fakt udostępniania urządzeń rozrywkowych za opłatą gotówkową wnoszoną przez osoby zainteresowane skorzystaniem z nich, nie przesądza, że są to usługi w zakresie sprzedaży biletów wstępu do parku rozrywki.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Bolesław Stachura (spr.).

Sędziowie WSA: Marzena Kowalewska, Joanna Wojciechowska.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie po rozpoznaniu w Wydziale I na rozprawie w dniu 18 października 2018 r. sprawy ze skargi D.P. na interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 5 lipca 2018 r. nr (...) w przedmiocie zastosowania przepisów prawa podatkowego

1. uchyla zaskarżoną interpretację indywidualną,

2. zasądza od Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej na rzecz skarżącego D.P. kwotę (...) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Pismem z dnia (...) r. D. P. (dalej: "Wnioskodawca", "Skarżący") wystąpił z wnioskiem do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie zwolnienia z obowiązku prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kasy rejestrującej.

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca prowadzi od maja 2015 r. jednoosobową działalność gospodarczą pn.: "(...). Wnioskodawca nie jest zarejestrowanym czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług.

Wnioskodawca świadczy usługi, zarówno na rzecz podmiotów gospodarczych, jak i osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Usługi polegają w przeważającej mierze na udostępnianiu urządzeń podczas imprez doraźnych, takich jak festyny, pikniki, czy targi. W ofercie Wnioskodawca posiada:

- urządzenia dmuchane, tj. (...);
- urządzenia do rywalizacji, tj. (...).

Podczas imprez, o których mowa powyżej rozkładane są dmuchane zjeżdźalnie, urządzenia do rywalizacji oraz inne urządzenia, za które uczestnicy (osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej) płacą ustaloną cenę za możliwość skorzystania z urządzenia, w odpowiednim przedziale czasowym.

Wnioskodawca wyjaśniał, że nie ma wpływu na ilość udostępnionych urządzeń, wszystko zależy od organizatora imprezy plenerowej. W trakcie festynu, bądź imprezy plenerowej może być wykorzystywane wyłącznie jedno urządzenie dmuchane, ze względu na ograniczoną powierzchnię, na której można ustawić tego typu atrakcję. Zdarzają się też sytuacje, gdy rozstawionych jest więcej atrakcji. Wyjaśnił, także iż nie posiada stałego terenu, na którym udostępnia atrakcje.

Zazwyczaj każda osoba może wejść na teren, na którym wystawione są urządzenia. Teren nie jest w żaden sposób ogrodzony. Opłata jest wnoszona przez te osoby, które chcą faktycznie z danej atrakcji skorzystać. Może się jednakże zdarzyć, że opłata będzie zarówno za wejście na imprezę plenerową, organizowaną na terenie zamkniętym będącym zazwyczaj boiskiem, koszarami (pełniącymi normalnie inną funkcję niż park rozrywki, wesołe miasteczko), jak i za skorzystanie z atrakcji. Opłata za wstęp na imprezę będzie pobierana przez inny niż Wnioskodawca podmiot, a od umowy z organizatorem imprezy zależeć będzie, czy Wnioskodawca będzie pobierał opłaty za udostępnianie atrakcji od osób fizycznych, czy też otrzyma wynagrodzenie za obsługę imprezy (a korzystanie z atrakcji na imprezie "zamkniętej" będzie dla

uczestników darmowe).

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

Czy świadczone przez niego usługi stanowią usługi związane z rozrywką i rekreacją - wyłącznie w zakresie wstępu do wesołych miasteczek, parków rozrywki, na dyskoteki, sale taneczne, o których mowa w § 4 pkt 2 lit. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących (Dz. U. z 2017 r. poz. 2454 z późn. zm.) - dalej: "rozporządzenie z dnia 20 grudnia 2017 r." i czy w związku z tym będzie zobowiązany do prowadzenia z tego tytułu ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących, niezależnie od wysokości sprzedaży z tego tytułu, na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej?

Zdaniem Wnioskodawcy świadczone przez niego usługi nie stanowią "usług wstępu do wesołych miasteczek, parków rozrywki na dyskoteki, sale taneczne". Wnioskodawca wykonując działalność, o której mowa powyżej - nie prowadzi bowiem ani parku rozrywki, ani wesołego miasteczka, ani oczywiście dyskoteki, czy też sali tanecznej.

Wnioskodawca podkreślił, iż w niniejszym stanie faktycznym, kluczową kwestią jest określenie, czym w istocie jest park rozrywki, bądź też wesołe miasteczko, i czy usługi świadczone przez niego są prowadzeniem wesołego miasteczka, czy też parku rozrywki. W tym zakresie odwołał się do internetowego słownika synonimów, internetowego słownika języka polskiego, "Wikipedii - Wolnej encyklopedii" oraz innych źródeł, w celu zdefiniowania pojęcia "park rozrywki". Odwołał się, także do opracowania: "Ekonomiczne Problemy Turystyki" (por. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, w rozdziale pt. Tematyczne parki rozrywki w Europie i Polsce w percepcji turystów, Zuzanna Tchorek, Olena Kulykovets, Hanna Górską-Warsewicz).

Wnioskodawca zwrócił uwagę, że analizowane przez niego definicje "parku rozrywki", pozwalają na przyjęcie, iż przez "park rozrywki" rozumieć należy duży powierzchniowo obszar charakteryzujący się wielością atrakcji, takich jak diabelskie młyny, kolejki górskie itp. W przeważającej części elementy w nich zainstalowane charakteryzują się pewną stałością.

Wnioskodawca wskazał, że prowadzona przez niego działalność i opisana w stanie faktycznym nie stanowi parku rozrywki, bądź wesołego miasteczka. Działalność ta nie ma bowiem elementów charakterystycznych dla ww. miejsc, które są w powszechnej świadomości kojarzone, jako wesołe miasteczka, czy parki rozrywki.

Wnioskodawca odwołując się do przedstawionego stanu faktycznego sprawy stwierdził, że wykonywana przez niego działalność nie jest wyłączona ze zwolnienia z obowiązku prowadzenia kas fiskalnych przewidzianego w rozporządzeniu z dnia 20 grudnia 2017 r. Zdaniem Wnioskodawcy, jeżeli zacznie świadczyć usługi udostępniania urządzeń dmuchanych, czy do rywalizacji, na rzecz osób fizycznych

nieprowadzących działalności gospodarczej, nie będzie zobligowany do posiadania kasy fiskalnej, jeśli będzie wobec niego znajdowało zastosowanie zwolnienie od używania kasy rejestrującej (np. związane z wielkością obrotu).

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z dnia (...) r. uznał stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe. Organ interpretacyjny odwołał się do zapisu art. 111 ust. 1 ustawy z dnia (...) r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r., poz. 1221, ze zm.) - dalej: "u.p.t.u." i na wynikający z niego obowiązek prowadzenia ewidencji sprzedaży przy zastosowaniu kas rejestrujących.

Organ interpretacyjny zwrócił uwagę, że bezwzględnemu obowiązkowi ewidencjonowania przy zastosowaniu kas rejestrujących, niezależnie od przysługującego podatnikowi zwolnienia od tego obowiązku na podstawie § 2 i § 3 rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r., podlegają czynności wymienione w jego § 4, dokonywane na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych.

W ocenie organu interpretacyjnego przedstawione okoliczności sprawy wskazują, że w związku z udostępnianiem danej atrakcji za opłatą gotówkową wnoszoną przez osoby zainteresowane skorzystaniem z nich, Wnioskodawca świadczy usługi w zakresie sprzedaży biletów wstępu do parku rozrywki. Tym samym zastosowanie znajdzie przepis § 4 ust. 1 pkt 2 lit. 1) rozporządzenia z dnia (...) r. Organ interpretacyjny uznał, że Wnioskodawca jest zobowiązany ewidencjonować ww. sprzedaż za pomocą kasy rejestrującej, ponieważ w związku ze zmianą przepisu § 4 rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r. nie może w stosunku do wykonywanych czynności korzystać ze zwolnienia podmiotowego.

Wnioskodawca zaskarżył wydaną interpretację skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, zarzucając jej:

- naruszenie przepisów postępowania - art. 14c § 1 i § 2 w zw. z art. 121 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.), poprzez wydanie interpretacji, która w żaden sposób nie wyjaśnia Skarżącemu, dlaczego organ uznał jego stanowisko za nieprawidłowe. Uzasadnienie prawne przedstawione w interpretacji nie zawiera żadnej argumentacji. Organ ograniczył się wyłącznie do przywołania treści przepisów, ponownego powielenia elementu stanu faktycznego, przywołania definicji słownikowych, aby następnie (bez przeprowadzenia jakiegokolwiek wykładni), dokonać oceny (negatywnej) stanowiska zaprezentowanego we wniosku. Ponadto organ interpretacyjny wskazuje na definicje "parku rozrywki", jako "terenu z urządzeniami", "dużego ogrodu z alejkami", "terenu, na którym zgromadzony jest sprzęt", "terenu służącemu ogólnie odprężeniu" po czym - bez jakiegokolwiek uzasadnienia, w oderwaniu od stanu faktycznego opisanego we wniosku (Wnioskodawca nie posiada własnego terenu, rozstawia jedną lub kilka atrakcji na placu i może się zdarzyć, że będzie pobierana opłata za wstęp na imprezę przez organizatora imprezy, a nie Wnioskodawcę) - uznaje że "Wnioskodawca świadczy usługi w zakresie sprzedaży biletów do parku rozrywki";

- prawa materialnego poprzez dopuszczenie się błędu wykładni § 4 pkt 2 lit. 1) rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r., poprzez uznanie, iż "usługi wstępu do parku rozrywki", o których mowa w powyższym przepisie, obejmują swoim zakresem znaczeniowym czynności wykonywane przez Skarżącego, które to polegają na możliwości skorzystania z pojedynczego urządzenia dmuchanego lub innych urządzeń służących do zabaw plenerowych. Powyższe doprowadziło do błędnego uznania, iż przepis ten może znajdować zastosowanie do sytuacji opisanej we wniosku.

W odpowiedzi na skargę, organ interpretacyjny wniósł o jej uchylenie.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2188 z późn. zm.), Sąd sprawuje wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem (legalności). Kontrola sądu administracyjnego ogranicza się zatem do zbadania, czy organy administracji (podatkowe) w toku rozpoznawanej sprawy nie naruszyły prawa w sposób przewidziany w art. 145 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.) - dalej: "p.p.s.a.". Dodać należy, że zgodnie z art. 134 § 1 p.p.s.a., Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Spór interpretacyjny w niniejszej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy świadczone przez Skarżącego usługi stanowią usługi, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 lit. I rozporządzenie z dnia 20 grudnia 2017 r. i w związku z tym nie będzie mógł skorzystać ze zwolnienia z obowiązku prowadzenia ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących, o którym mowa w § 2 i § 3 rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r.

Na wstępie odnieść się należy do przepisów prawa materialnego wyznaczających ramy prawne rozpoznawanej sprawy.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 z późn. zm.) - dalej: "u.p.t.u." podatnicy dokonujący sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych są obowiązani prowadzić ewidencję obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących.

W myśl art. 2 pkt 22 u.p.t.u. ilekroć w przepisach ustawy jest mowa o sprzedaży, rozumie się przez to odpłatną dostawę towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju, eksport towarów oraz wewnątrzwspólnotową dostawę towarów.

Zgodnie zaś z art. 11 ust. 8 u.p.t.u. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może zwolnić, w

drodze rozporządzenia, na czas określony, niektóre grupy podatników oraz niektóre czynności z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, oraz określić warunki korzystania ze zwolnienia, mając na uwadze interes publiczny, w szczególności sytuację budżetu państwa. Przy wydawaniu rozporządzenia minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni:

- 1) wielkość i proporcje sprzedaży zwolnionej od podatku w danej grupie podatników;
- 2) stosowane przez podatników zasady dokumentowania obrotu;
- 3) możliwości techniczno-organizacyjne prowadzenia przez podatników ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących;
- 4) konieczność zapewnienia realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, przy uwzględnieniu korzyści wynikających z ewidencjonowania obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących oraz faktu zwrotu podatnikom przez budżet państwa części wydatków na zakup tych kas;
- 5) konieczność zapewnienia prawidłowości rozliczania podatku, w tym właściwego ewidencjonowania obrotu i kwot podatku należnego;
- 6) konieczność zapewnienia kontroli prawidłowości rozliczania podatku;
- 7) konieczność przeciwdziałania nadużyciom związanym z nieewidencjonowaniem obrotu przez podatników.

Na wskazanej powyżej podstawie kwestie dotyczące zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy użyciu kas rejestrujących Minister Rozwoju i Finansów uregulował w rozporządzeniu z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących. Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia z 20 grudnia 2017 r. zwalnia się z obowiązku ewidencjonowania w danym roku podatkowym, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2018 r. podatników, u których obrót zrealizowany na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych nie przekroczył w poprzednim roku podatkowym kwoty (...) zł, a w przypadku podatników rozpoczynających w poprzednim roku podatkowym dostawę towarów lub świadczenie usług na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz rolników ryczałtowych, jeżeli obrót z tego tytułu nie przekroczył, w proporcji do okresu wykonywania tych czynności w poprzednim roku podatkowym, kwoty (...) zł.

W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia z 20 grudnia 2017 r. zwalnia się z obowiązku ewidencjonowania w

danym roku podatkowym, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2018 r., czynności wymienione w załączniku do rozporządzenia.

Natomiast, jak stanowi § 4 pkt 2 lit. I rozporządzenia z 20 grudnia 2017 r. zwolnień z obowiązku ewidencjonowania, o których mowa w § 2 i § 3, nie stosuje się w przypadku świadczenia usług związanych z rozrywką i rekreacją - wyłącznie w zakresie wstępu do wesołych miasteczek, parków rozrywki, na dyskoteki, sale taneczne.

Zdaniem Skarżącego świadczone przez niego usługi nie stanowią usług, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 lit. I rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r., tj. usług związanych z rozrywką i rekreacją - wyłącznie w zakresie wstępu do wesołych miasteczek, parków rozrywki, na dyskoteki, sale taneczne. Skarżący wyjaśnił, że prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, w ramach której świadczy różne usługi, zarówno na rzecz podmiotów gospodarczych, jak i osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Świadczone usługi polegają głównie na udostępnianiu posiadanych przez Skarżącego podczas imprez doraźnych, takich jak: festyny, pikniki czy targi - urządzeń dmuchanych (tj. (...)), urządzenia do rywalizacji (tj. (...)), pozostałe atrakcje (tj. (...)).

Skarżący wyjaśnił, że urządzenia są udostępniane w ramach ww. wskazanych imprez w różnej liczbie, w zależności od zamówienia lub powierzchni, na której można ustawić atrakcję. Ponadto zazwyczaj teren, na którym wystawione są urządzenia nie jest w żaden sposób ogrodzony, a osoby chcące skorzystać z atrakcji wnoszą opłatę za korzystanie z konkretnej atrakcji. Możliwe jest, także pobieranie przez organizatora imprezy plenerowej opłaty za wejście na jej zamknięty teren oraz przez Skarżącego za skorzystanie z atrakcji. Warunki pobierania opłat przez Skarżącego za korzystanie z atrakcji przez osoby fizyczne ustalone są w umowie z organizatorem imprezy. Ponadto podkreślił, iż nie posiada stałego terenu przeznaczonego na udostępnianie posiadanych przez siebie atrakcji uczestnikom imprez plenerowych.

Zdaniem organu interpretacyjnego, świadczone przez Skarżącego usługi polegające na udostępnianiu ww. atrakcji (urządzeń) za opłatą wnoszoną przez osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej, zainteresowane skorzystaniem z nich, stanowi usługi, o których w § 4 ust. 1 pkt 2 lit. I rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r. Zatem zobowiązany jest ewidencjonować ww. sprzedaż za pomocą kasy rejestrującej, ponieważ prowadzi sprzedaż biletów wstępu do parku rozrywki. Ustalenia w zakresie kwalifikacji przedmiotowej działalności jako parku rozrywki, organ interpretacyjny oparł na analizie słownikowego znaczenia potocznych pojęć: rekreacja, wesołe miasteczko, park, wstęp, rozrywka. Natomiast pojęcie "park rozrywki" organ interpretacyjny zdefiniował samodzielnie, jako miejsce zarówno otwarte, jak i zamknięte, które służy jego klientom do odprężenia się, zabawy, wypoczynku, rozrywki.

Nie podzielając stanowiska organu interpretacyjnego, Sąd uznał, że sam fakt udostępniania przez Skarżącego przedmiotowych urządzeń za opłatą gotówkową wnoszoną przez osoby zainteresowane skorzystaniem z nich, nie przesądza, że świadczy on usługi w zakresie sprzedaży biletów wstępu do parku

rozrywki. Sąd nie podziela, tym samym przedstawionej w interpretacji argumentacji, zgodnie z którą prowadzona przez Skarżącego działalność gospodarcza odpowiada definicji parku rozrywki.

Opis prowadzonej działalności gospodarczej, jej charakter oraz opis wykorzystywanych na jej potrzeby urządzeń (atrakcji) przedstawiony przez Skarżącego w toku postępowania o udzielenie interpretacji indywidualnej, nie pozwala na uznanie jej za park rozrywki, w rozumieniu ww. przepisu rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r.

Jak wskazano powyżej organ interpretacyjny uznał, iż w związku z brakiem legalnej definicji pojęć wykorzystywanych przez ustawodawcę w analizowanym przepisie, należy dokonać ich językowej wykładni. Organ posiłkując się definicjami słownikowymi (www.wsjp.pl, (...)), takich pojęć jak: "rekreacja", "wesole miasteczko", "park", zdefiniował samodzielnie pojęcie "parku rozrywki".

Organ interpretacyjny uznał, iż: "park" to jako duży ogród z alejkami i ścieżkami spacerowymi, jak również teren na którym zgromadzony jest sprzęt, "wesole miasteczko" to teren z urządzeniami rozrywkowymi, takimi jak karuzele, strzelnice, kolejki, a "rozrywka" to coś co służy odprężeniu, wypoczynkowi.

Tym samym uznał, iż "park rozrywki" to miejsce zarówno otwarte, jak i zamknięte, które służy jego klientom do odprężenia się, zabawy, wypoczynku, rozrywki. Wskazał również, iż definicja słownikowa pojęcia "wstęp" wskazuje m.in., że jest to "możliwość wejścia gdzieś, prawo uczestniczenia w czymś". Podkreślił, że ze wstępem związane jest też określone świadczenie (typowe dla danego obiektu) np. w przypadku parku rozrywki jest to możliwość korzystania z określonych urządzeń.

Przeprowadzona przez organ interpretacyjny wykładnia przepisu § 4 ust. 1 pkt 2 lit. I rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r. ostatecznie doprowadziła do uznania, iż działalność Skarżącego podlega wyłączeniu spod zwolnienia z obowiązku ewidencjonowania pomocą kasy rejestrującej, o którym mowa w § 2 i 3 rozporządzenia z dnia 20 grudnia 2017 r.

Odnosząc się do powyższego, zdaniem Sądu nie sposób uznać, że działalność Skarżącego wpisuje się w przedstawioną przez organ interpretacyjny definicję parku rozrywki. Przy tym należy pamiętać, iż organ interpretacyjny definiując ww. pojęcie nadał mu określone cechy właściwe dla "parku" i "wesolego miasteczka" oraz "rozrywki". Tak, więc przypisał działalności Skarżącego cechy, które nie odpowiadają prawdziwemu charakterowi wykonywanej działalności Skarżącego.

Sąd zwraca uwagę, iż działalność ta nie jest wykonywana w miejscu zdefiniowanym przez organ interpretacyjny jako "park". Ponadto udostępniany przez Skarżącego sprzęt nie wpisuje się w zakres zdefiniowanego pojęcia "wesole miasteczko", zgodnie z którym jest to teren z urządzeniami rozrywkowymi takimi jak karuzele, strzelnice, kolejki. Choć zapewne jest to przykładowe wyliczenie to charakter tych urządzeń nie pozwala na zestawienie ich w jednym szeregu z dmuchanymi urządzeniami udostępnianymi

przez Skarżącego.

Na marginesie jedynie Sąd wskazuje, iż pojęcie "parku rozrywki" zostało zdefiniowane w § 3 ust. 1 pkt 57 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71). W przepisie, tym "parki rozrywki" rozumiane są jako obiekty przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej związanej z rozrywką lub rekreacją. Podkreślenia wymaga, iż obok nich ustawodawca wymienił pola golfowe, stadiony i tory wyścigowe w rozumieniu ustawy z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 642 i 1893), wraz z towarzyszącą im infrastrukturą, inne niż wymienione w pkt 55 tego rozporządzenia (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia (...) r., sygn. akt II SA/Kr (...), (...)).

Powyższy przykład ma na celu wskazanie, jaki charakter ma działalność polegająca na prowadzeniu "parku rozrywki". Jest to bowiem działalność o określonej skali, zarówno co do zajmowanego terenu, jak i wykorzystywanych urządzeń i towarzyszącej jej infrastrukturze. Nie sposób uznać aby opisana we wniosku działalność Strony mogła tak jak "park rozrywki" o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 57 rozporządzenia oddziaływać w znaczący sposób na środowisko.

Nie można więc uznać za prawidłowe stanowiska organu interpretacyjnego, zgodnie z którym działalność polegająca na świadczeniu usług w zakresie udostępniania ww. urządzeń podczas imprez plenerowych (doraźnych), takich jak festyny, pikniki, czy targi, jest działalnością polegającą na prowadzeniu "parku rozrywki".

Przy ponownym rozpoznaniu wniosku rzeczą organu interpretacyjnego będzie ocena stanowiska wnioskodawcy wyrażonego w odniesieniu do stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego przez niego podanego, względnie w stanie faktycznym/zdarzeniu przyszłym doprecyzowanym w trybie art. 169 § 1 w zw. z art. 14h O.p. z uwzględnieniem stanowiska wyrażonego w niniejszym wyroku przez Sąd.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności Sąd, na podstawie art. 146 § 1 p.p.s.a., uchylił zaskarżoną interpretację.

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, które Sąd, zgodnie z art. 200, art. 205 § 2-4 i art. 209 p.p.s.a. oraz § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie wynagrodzenia za czynności doradcy podatkowego w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz szczegółowych zasad ponoszenia kosztów pomocy prawnej udzielonej przez doradcę podatkowego z urzędu (Dz. U. Nr 31, poz. 153), zasądził od organu administracji na rzecz Skarżącego w łącznej kwocie (...) zł, na którą składają się wpis od skargi w kwocie (...) zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego doradcą podatkowym w kwocie (...) zł.